

Julie Beischels forskning på mediumskap

Av Erlend Sand Bruer

Julie Beischel har utviklet forskningsmetoder som hun mener både gjør det umulig å fuske, men også ivaretar det spontane og uformelle ved mediers samtale med pårørende. Hvilke resultater har disse metodene gitt så langt?

I over ti år har Beischel nå jobbet som forsker ved stiftelsen Windbridge Institute med å dokumentere og undersøke mediumskap. Hun har opprinnelig en doktorgrad i farmasi, men har byttet felt til parapsykologi og er nå en av de få personene i verden som jobber systematisk med eksperimentell forskning på psi-fenomenet. Hun undersøker hva det er som skjer når medier overbringer informasjon fra avdøde som pårørende opplever som nøyaktig og relevant.

Forskningen tar utgangspunkt i mediers "normale" virke

Et viktig element i Beischels forskning er at hun forsker sammen med en gruppe medier som hun har forhåndstestet og sett at kan jobbe godt sammen med pårørende. Dette er ressurskrevende arbeid, og skiller seg fra mye annen eksperimentell parapsykologi hvor man bruker frivillige som ikke tidligere har demonstrert noen paranormale evner. Hun har bygget opp en tillit med mediene som gjør at de kan bli med på intervjuer, observasjonsstudier og tidkrevende forsøk hvor det er usikkert om de vil oppnå resultater.

Eksperimentene er basert på undersøkelser av hvordan samtaler mellom medier og pårørende ofte arter seg. Beischel og kolleger har også lagt vekt på

å ha stor variasjon mellom de avdøde som mediene skal forsøke å finne informasjon om. Beischel skriver at dette tillater dem å finne frem til langt mer tydelige eksempler på hvordan det ser ut når medier finner korrekt informasjon. Det er stor forskjell på at et medium beskriver en blond, morsom og utadvendt far som døde av et plutselig hjerteinfarkt i én samtale og en mørkhåret, seriøs sønn som ble drept av en fyllekjører i neste samtale og på at medier i ulike samtaler alle beskriver en bestemor som likte å sy og bake.

I denne artikkelen skal jeg oppsummere Beischels metode og eksperimenter som hun og medforfattere har beskrevet i en artikkel (Beischel, 2007) og publisert i to andre artikler (Beischel & Schwarz, 2007; Beischel et al., 2015).

Eksperimenter med mange lag av hemmeligholdelse

Beischel har forsøkt å kvantifisere hvor mye korrekt informasjon som kommer frem i en telefonsamtale med et medium hvor mediet blir stilt spørsmål om konkrete egenskaper ved en avdød person. Eksperimentene har brukt flere lag av hemmeligholdelse, såkalt "blinding". Ulike eksperimenter har brukt ulike grader av hemmeligholdelse, men på det meste ble eksperimenterne blindet på følgende fem måter:

1. Mediet får ikke noe informasjon om pårørende eller avdød hverken før, under eller etter samtalen. Mediet blir stilt konkrete spørsmål om avdødes utseende, personlighet, hobbyer og dødsårsak.

2. De pårørende deltar ikke i samtalen med mediet, de forholder seg kun til transkripsjoner av to ulike samtaler uten at de vet hvilken som dreide seg om den avdøde de hadde en relasjon til.
3. Forskeren som rekrutterer og har kontakt med de pårørende (forsker 1) vet ikke hvilke medier som blir tildelt hvilke pårørende.
4. Forskeren som gjennomfører selve samtalen med mediet på vegne av den pårørende (forsker 2) og som oppsummerer samtalen i et skjema for skåring, får ikke noe informasjon om hverken pårørende eller avdød utover avdødes fornavn.
5. Forskeren som gjennomgår samtalen og skåring med pårørende (forsker 3) får ikke noe informasjon om avdøde, hvilke medier som har gjennomført hvilke samtaler eller hvilke samtaler som dreide seg om hvilke pårørende. Forsker 3 får kun transkripsjoner på e-post og skal gjennomgå disse sammen med pårørende.

I etterkant av samtalen blir informasjonen som har kommet frem i samtalen systematisert i sammenliknbare avsnitt og den pårørende blir bedt om å skåre de ulike påstandene hver for seg. Den pårørende skal til sist også velge hvilket av to samtaler som passer best til sin avdøde venn eller slektning.

Eksperimentene ga lovende resultater

Beischel har gjennomført tre serier med eksperimenter, publisert i to ulike artikler. Den første artikkelen fra 2007 oppsummerer resultatene fra 16 samtaler, og her valgte de pårørende korrekt samtale i hele 13 av 16 ganger, altså 81 prosent. Hver for seg ble også påstandene som kom frem i samtalen om den avdøde rangert som mer korrekt enn påstandene i

samtalen om en annen pårørende sin avdøde venn eller slektning. I denne første studien var det imidlertid få involverte medier og pårørende, og Beischel og kolleger ville følge opp denne med en mer omfattende studie.

Den andre artikkelen, fra 2015, oppsummerer en oppfølgingsstudie hvor Beischel og kolleger har gjennomført tre separate eksperimenter: ett utforskende eksperiment uten streng kontroll hvor de prøver ut nye metoder, og to eksperimenter hvor de gjentar tilsvarende metode som i 2007-artikkelen. De to eksperimentene med streng kontroll førte til 58 dokumenterte samtaler mellom forsker og medium med tilhørende skåring av pårørende.

Til sammen viste disse 58 samtalene også lovende resultater, om enn mindre slående enn i det første eksperimentet. Pårørendes skåring av påstandene var fortsatt klart og signifikant høyere for de påstandene som faktisk gjaldt den avdøde enn de påstandene som gjaldt en annen pårørende sin relasjon. Av de 58 samtalene valgte pårørende korrekt samtale 38 ganger, altså 65 prosent.

Betyr dette at livet etter døden er bevist?

Beischel og kolleger skriver i 2015-artikkelen at de mener disse dataene gir støtte til en hypotese om en "ikke-lokal kilde" til informasjon – altså at det ikke er en levende person som på normalt eller paranormalt vis gir mediene informasjonen. De har eliminert alle de viktigste mulighetene for fusk, slik at vi i hovedsak står igjen med paranormale forklaringer. I parapsykologisk forskning er det imidlertid vanskelig å slå endelig fast at informasjonen som et medium tilegner seg faktisk kommer fra en avdød person og ikke gjennom andre former for klarsyn. Dette er noe Beischel og

kollegene hennes også anerkjenner, og de peker på behovet for å fortsette å utvikle parapsykologiske forskningsmetoder for

å kunne belyse prosessene som ligger til grunn for paranormal informasjonsutveksling..

Litteratur

Beischel, J. (2007). Contemporary methods used in laboratory-based mediumship research. *Journal of Parapsychology*, 71, s. 37–68.

Beischel, J., & Schwartz, G. E. (2007). Anomalous Information Reception by Research Mediums Demonstrated Using a Novel Triple-Blind Protocol. *EXPLORE: The Journal of Science and Healing*, 3(1), s. 23–27. doi:10.1016/j.explore.2006.10.004

Beischel, J., Boccuzzi, M., Biuso, M., & Rock, A. J. (2015). Anomalous information reception by research mediums under blinded conditions II: Replication and extension. *EXPLORE: The Journal of Science & Healing*, 11(2), s. 136–142. doi: 10.1016/j.explore.2015.01.001

Investigating Mediums with Julie Beischel, New Thinking Allowed with Jeffrey Mishlove. YouTube-video fra <https://www.youtube.com/watch?v=cUV-WN743aY>

■■■ BIZARRO

AV: DAN PIRARO

